

Στο ευρύτερο πλέγμα των πραγμάτων που ανατρέπονται στην τρέχουσα Ελληνική πραγματικότητα, ήρθε και η αντοχή ή καλύτερα η αντίστασή μας στο φόβο.

Αποκαλυπτική ήταν η εξομολόγηση φίλου, ένθερμου και συνειδητού διτροχιστή.

Έτυχε να περάσω να τον δω στον τόπο εργασίας του. Καλοκαιράκι. Δεν εντόπισα ούτε κράνος μήτε γάντια. Μετά από λίγες μέρες τα ίδια. Δεν μπορούσε να περάσει ασχολίαστο.

- Το μηχανάκι;

- Σπίτι!

- Περκέ;

- Δεν μπορώ. Δεν αντέχω. Βγήκα προχθές εθνική και έτρεμα. Πανικός. Ταχυκαρδία, κρίσος ιδρώτας, τρόμος, εφιάλτης σου λέω. Γύρισα σπίτι, το κλείδωσα. Πήρα λεωφορείο.

Από την κυρίαρχη απειλή της επιβίωσης (να ένας σημαντικός παράγοντας επιθετικότητας), σε όλες τις σπηλαιώδεις ανασφάλειες που δημιουργούνται μέσα σε μια πραγματικότητα όπου όλα καταρρέουν, το πρώτο θύμα φαίνεται να είναι το φρόνημα.

Στην σημερινή Ελλάδα οι εικόνες ντροπής βρίσκονται παντού. Στις ουρές που σχηματίζονται όταν προσφέρονται δωρεάν τρόφιμα, στα σισύτια των απόρων, στις δημόσιες υπηρεσίες, στη λεηλασία των εισοδημάτων, στα εκατομμύρια των ανέργων, στα φαρμακεία, στα άδεια, αναξιοποίητα κλειστά καταστήματα, στη βάρβαρη, άδικη, άλογη φορολόγηση, στα μάτια των αστέγων.

Κι' όσο οι εικόνες αυτές θα πληθαίνουν τόσο θα αποχαλινώνεται ο φόβος.

Όπως είπε και ο Ghandi: *“ο εχθρός είναι ο φόβος. Νομίζουμε ότι είναι το μίσος, αλλά είναι ο φόβος.”*

